

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκιστον και πέμπτον αριθμούοντες χρόνον
την κλεινήν οικοουμεν γην τών Παρθενώνων.

Χίλια κι' ένιαικόσα δέκα
κι' έλα τὰ σαθρά παλένα.

Είκοσι Μαρτίου, κι' άλλη
φέστα της Βουλής μεγάλη.

Χίλια δεκατέσσερα κι' έκατον συγχρόνος,
την Έθνοςυλέλειον εφήμει κι' ο' θρόνος.

Τάδε φθέγγεται τρανή πρός τόν Ξύνδεσμον φωνή.

Και μόνον όπου φώναξε σταθίτε, προσοχή,
και κατ' υψώσαμε κι' έμεις' στήν άδεια μας ψυχή,
και μόνον που τὰ κόμματα τὰ πήγε τρία κι' ένα
και τὰ νερά των έχασαν βουδά και κατασπόμενα,
και κατ' ψευδολέοντες βουχόμενοι και σκόμιοι
έπέταξαν την λεοντήν, λαμπροί του πρότερου θνιοι.

Και μόνον που σάν κι' άλλοτε δεν γαυριούν οι γαυροι
κι' ο' μιν κι' ο' δέ' φοβήθηκε μπακατώνα πως θά' τέρθη,
και μόνον όπου πάφανε να κώνονται λιδάνια
οι χρυσηλάτους τρίποδας, του πρότερου στεφάνια.

Και μόνον που την άφγογον την έλαμε να φέγαται,
και μόνον πουπαν μερικοί με βελουδέηιο χίρο
βραδίας Έπανάστασις είναι καλήν να λέγεται,
άλλ' όχι και να γίνεται γιατί δεν μας συμφέρει.
Και μόνον πουκανε πολλούς να πάρουν τώρα κάβο
για κατ' μπαρκατοδουλειάς, του πρότερου χίλια μπράβο.

Και μόνον που μας ζύπνησε μέσ από νάρκη τόση,
και μόνον όπου φάνηκε πως θέλει να σαρώση
τά Πρυτανεία τα οσπτά και ταδικτα τεμνίη,
πολλοί του πρότερου αίνοι.

Και μόνον όπου ζήτησε πατρίδα περιμάχητον
κι' έβαλε κατ' λιπαρού; να τρίβουν το στομάχι των,
και μόνον που προσκύνησαν λαοι συλλαλητήρια
κάποιας ιδέας εδωλο, του πρότερου νικητήρια.

Εξαόσπε, Εξαόσπε το κράτος το πάλιο,
και κάθε σαπουνόφουσα, που κάνει πως βροντά,
κι' όσα ποδούν ξεράντωμα' σ' το πρώτο ρεμπιλιό
ας μην ξεχνούν τα Γουδι πως είν' έδώ κοντά.

Τέλος Βουλής άμαρτωλής.

Π.— Πως με θαρρείς άκίνητος με μάτια βουρκαμμένα;
γιατί φωνάζεις, Φασοσλή,

άλλομοιο και τρίς άλλοι
'σ' το κράτος και σ' έμένα;

Φ.— Κικιρικι, κοκορικό,
κλάψε μεγάλο ξαφνικό,
Κοκορικό, κικιρικι,
τώρα κανεις δεν είν' έκαι.

Π.— Που δηλαδή;
Φ.— Μές' στη Βουλή... λοιπόν άκόμη, κτήνος,
δεν έννομοσες γιατί και πως αξής ηκούσθη θήνος;
'Ακόμη, Περικλέτο μου, δέν π' ηρες χαμπαράκι
πως εις τα κεραμίδια της εκάθους κοράκι,
και 'μερα νόκτα μ' ένα κρά
θαρρείς πως κλαίει την νεκρά;

Δέν έμαθες πως έφυγε και' πίσω της άρηνει
άφροος και 'λίγα φρύγατα σ' αν έλεημοσύνη;
Δέν έμαθες πως έφυγε το περασμένο Σάββατο
αυτή, που' τραβήξε πολλά,
και μας ανέδασε ψηλά
εις ύψος δυσανάδατο;

Τά δάκρυά μου τώρα κυλούν ποταμηδόν
όπ' όταν του Σταβλου περάσω την έδόν.

Κλαίω για την κυφέλη,
πούδγαλε τόσο μέλι,
κι' εκτύπησε βαρετά
τόσα κηφηναριά.

Σκοτία διεδέχθη τόν χειμαρον τών φίτων,
έσθηγον οι βόμβοι,
μήτε σοφόν ιδρώτων
δέν καταπίπτον θρόμβοι.

Και κλαίω και δακρύω
κι' άπέτω τριγυρλώ
με μούτσουνα περιλυτα.

Δέν είν' άλλις να δώ
μήτε τόν Τσαμαδό,
μήτε κανένα Φίλιππο.

